

Sygn. akt I CSK 891/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.
przeciwko M. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 8 grudnia 2020 r. po rozpoznaniu sprawy z powództwa [...] Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. przeciwko M. P. o zapłatę na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 14 sierpnia 2019 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od Pozwanego na rzecz Powoda kwotę 96.333,39 zł wraz z odsetkami, a także rozstrzygnął o kosztach procesu.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wywiódł Pozwany, zaskarżając wyrok Sądu *ad quem* w całości oraz zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, tj. art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c.

w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 210 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 98 k.p.c. w zw. z art. 102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a ponadto naruszenie praw materialnego, tj. art. 61 § 1 k.c., art. 3 pkt 23 u.p.p., art. 15 ust. 1 pkt 1 u.p.p. oraz art. 17 u.p.p.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona wobec naruszenia wskazanych powyżej przepisów prawa procesowego, a ponadto istnieją istotne zagadnienia prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...], a także o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania za I i II instancję oraz kosztów postępowania kasacyjnego i zwolnienie Pozwanego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została w polskim systemie prawnym ukształtowana jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, przysługujący od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtowało się zapatrywanie, iż z uwagi na funkcje i cele skargi kasacyjnej jest ona środkiem zaskarżenia silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz w szczególności ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Tak ukształtowana normatywnie konstrukcja i rola skargi kasacyjnej implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania (zob. zamiast wielu postanowienia Sądu Najwyższego z: 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000, z. 7-8, poz. 147; 24 marca 2021 r., sygn. akt I CSK 265/20, niepublikowane).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w przypadku, gdy we wniosku o przyjęcie skargi oraz jego

uzasadnieniu strona wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania bądź że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Na wstępie należy przypomnieć, że zarówno wniosek, jak i jego uzasadnienie, stanowią odrębne części (elementy konstrukcyjne) skargi kasacyjnej, zaś Sąd Najwyższy na etapie rozpoznania wniosku o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania dokonuje oceny jedynie zaistnienia przesłanek wniosku i argumentacji jurystycznej go uzasadniającej. Z tej przyczyny nie jest wystarczające odesłanie przez skarżącego do motywów uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które samodzielnie i odrębnie są oceniane w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie Skarżący wskazał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., t.j. istnienie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów, a także oczywistą zasadność skargi.

Wskazanie we wniosku przesłanki oczywistej zasadności skutkuje koniecznością wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego.

Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie wymogu tego nie spełnia. Skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż konieczność rozpatrzenia naruszenia przepisów prawa procesowego oraz materialnego polegającego na przyjęciu przez Sąd II Instancji, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, że nie istniała na koncie Pozwanego nadpłata pozwalająca na spłaty kredytu oraz, że Powód wykazał, iż skutecznie doręczył Pozwanemu korespondencję w sprawie, w tym w szczególności wypowiedzenie umowy kredytowej, podczas gdy prawidłowa analiza materiału zgromadzonego

w sprawie powinna doprowadzić Sąd II Instancji do tych samych ustaleń, które poczynił Sąd I Instancji.

Powołując się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy wskazać przepis prawa, którego oczywistego naruszenia przy ferowaniu orzeczenia dopuścił się Sąd *ad quem*, czego w niniejszej sprawie Skarżący w istocie nie uczynił, bowiem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczył się do wskazania przepisów wskazywanych w ramach zarzutów skargi.

Ponadto Skarżący nie wykazał kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, podejmując w istocie polemikę z ustaleniami Sądu oraz zmierzając do kwestionowania ustaleń faktycznych lub ograniczając się do odmiennej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Tak skonstruowane uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem przesłanki oczywistej zasadności należy uznać za niewystarczające. Nie spełnia ono wymagań wynikających z treści powołanych powyżej przepisów oraz utrwalonych w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego rudymenarnych standardów. Nie można w tym kontekście zapominać, że nie każde uchybienie podnoszone przez skarżącego stanowi o spełnieniu przesłanki oczywistej zasadności.

Z kolei przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Przyjmuje się, że w tym zakresie wywód uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym

zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie.

Według utrwalonego stanowiska judykatury, powołanie się na przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania określonego problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Nie jest natomiast wystarczające powołanie ogólnej tezy i wskazanie, iż stanowi ona argument za istnieniem wątpliwości interpretacyjnych. W niniejszej sprawie w ocenie Skarżącego zagadnienie prawne odnosi się do kwestii skutku nadania przesyłki jako rejestrowej i uznania, że doszło do jej skutecznego doręczenia, podczas gdy, nie ma na to dowodu, nie ma potwierdzenia jej odbioru przez adresata, ani urzędowego potwierdzenia, że taka przesyłka została w ogóle doręczona np. poprzez śledzenie przesyłki na oficjalnej stronie P.(...). Skarżący wskazuje na konieczność wypowiedzi Sądu Najwyższego, jednak nie wykazuje rozbieżności bądź konkretnego unormowania, które takiej wypowiedzi Sądu Najwyższego wymaga.

Co więcej, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie tylko w zakresie występowania istotnego zagadnienia prawnego, ale także konieczności wykładni przepisów także nie spełnia wymagań stawianych zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarżącemu. Powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Wykazanie powyższych także spoczywa na Skarżącym. Powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. np. niepublikowane

postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 października 2002 r. sygn. akt II CZ 102/02, z 28 marca 2007 r. sygn. akt II CSK 84/07, 20 stycznia 2022 r., sygn. akt I CSK 790/22). Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2022 r., sygn. akt III USK 326/21, niepublikowane i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo). To zaś wymaga argumentacji, która nie stanowi wyłącznie próby polemiki z motywami i stanowiskiem Sądu *ad quem* w rozpoznawanej sprawie, z poglądami wyrażanymi we wcześniejszym orzecznictwie lub piśmiennictwie ani nawet samego ich przytoczenia. Tymczasem Skarżący w niniejszej sprawie takiej argumentacji nie zaoferował.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904), które to przepisy stanowią konkretyzację norm konstytucyjnych, Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982. Niezależnie od powyższego jednak, również

w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę, zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201).

a.s.